

Sygn. akt III KO 107/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **Z. O.**

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 listopada 2019 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w G.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 16 września 2019 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie – z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości – sprawy Z.O. (postanowieniem z dnia 14 września 2018 r. wyłączonej na podstawie art. 34 § 3 k.p.k. ze sprawy innych osób objętych aktem oskarżenia), oskarżonego o popełnienie przestępstw m.in. z art. 286 § 1 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w P.. Uzasadniając wniosek, wskazał na opinie sądowo-lekarskie z 2018 oraz z 23 marca 2019 r., z których wynika, że „oskarżony z uwagi na swój stan zdrowia jest niezdolny do udziału w rozprawie nawet z pomocą obrońcy” oraz na kolejną opinię z dnia 23 lipca 2019 r., w której biegły stanął na stanowisku, że oskarżony mógłby brać udział w rozprawie sądowej z pomocą obrońcy przed sądem rejonowym na terenie P.. Sąd nadmienił, że przez dobro wymiaru

sprawiedliwości, do którego nawiązuje art. 37 k.p.k., rozumie się również potrzebę doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który jest mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny, bowiem Sąd Rejonowy w G. w sposób przekonujący wykazał, że wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy Z. o. do rozpoznania sądowi na terenie P., tj. nieodległego od S., gdzie oskarżony mieszka.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości”, stanowiące podstawę przekazania sprawy innemu sądowi w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., to m.in. realna możliwość rozpoznania sprawy przez inny sąd niż miejscowo właściwy w sytuacji, gdy – stwierdzony opinią lekarską – stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w tym sądzie, a czyni realny jego udział w postępowaniu w innym sądzie, bliższym miejsca jego zamieszkania (zob. m.in. postanowienia: z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 6/10, LEX nr 843255; z dnia 12 marca 2008 r., II KO 5/08, LEX nr 544686; z dnia 12 października 2006 r., III KO 61/06, LEX nr 610723). W niniejszej sprawie zachodzi taka właśnie sytuacja, bowiem, jak wspomniano, biegły sądowy uznał, iż oskarżony „jest zdolny do samodzielnego opuszczania mieszkania. (...) może brać udział w rozprawie sądowej z pomocą obrońcy, przed Sądem właściwym dla swojego miejsca zamieszkania, czyli przed Sądem Rejonowym w P.” (k. 1072 akt sprawy).

Skoro więc warunkiem rozpoczęcia procesu oskarżonego i jego zakończenia w rozsądnym terminie jest postąpienie po myśli art. 37 k.p.k., to w uwzględnieniu inicjatywy sądu miejscowo właściwego sprawę Z.O. należało przekazać do rozpoznania położonemu w P. Sądowi Rejonowemu w P..

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

as